

Geronimo Stilton

FANTASIA XVIII

DE MAGISCHE BIBLIOTHEEK

P E L C K M A N S

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.
Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca SpA.
Alle rechten voorbehouden.
De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.
Gebaseerd op een idee van Elisabetta Dami.

Tekst:	Geronimo Stilton
Oorspronkelijke titel:	<i>Il Meraviglioso Libro dei Libri</i>
Coördinatie van het Geronimo Stilton project:	Patrizia Puricelli
Redactionele coördinatie:	Maria Ballarotti
Redactie Italiaanse editie:	Alessandra Rossi
Illustraties omslag:	Danilo Barozzi (ontwerp en kleur)
Illustraties verhaal:	Carla Debernardi (ontwerp) en Silvia Bigolin (ontwerp en kleur)
Artistieke coördinatie:	Andrea Alba Benelle
Lay-out:	Federica Fontana
Zetwerk NL-editie:	Sandra Kok vormgeving & opmaak
Vertaling:	Loes Randazzo
Pop-ups ontwerp:	Coen Holten, Pixel Stereography - www.pixelstereography.com

© 2022 Mondadori Libri S.p.A. voor PIEMME, Italië
© Internationale rechten: Atlantyca S.p.A, Corso Magenta 60/62, 20123 Milaan, Italië
www.atlantyca.com – contact: foreignrights@atlantyca.it

Voor de Nederlandstalige uitgave:
© 2025 Pelckmans Uitgevers nv
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België
pelckmans.be

ISBN 978-94-6337-770-6 D/2025/0055/186 NUR 282
Thema: YFC, 5AJ, vanaf ca. 8 jaar

geronimostilton.com
geronimostilton.be
geronimostilton.nl

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.co.uk

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

VEERTJES VAN EEN DWERGUIL?

Het was een zonnige ochtend en ik had ontzettend veel **ENERGIE!** Het zag ernaar uit dat het een schitterende dag ging worden. Blij liep ik naar het raam en hoorde de vogels *fluiten* en de stemmen van de kinderen kwetteren

op weg naar school. Een licht briesje streelde mijn vacht en... een wolk van veertjes landde op mijn snuit?!

'HATSJIE, HATSJIE, HATSJIE!'

Wat vreemd', mompelde ik en veegde de veertjes weg. 'Dit lijken wel *veertjes van de dwerguil.*'

Na heel even nagedacht te hebben riep ik: 'Nee, dat kan niet!'

Terwijl ik me klaarmaakte om naar kantoor te gaan, moest ik denken aan mijn fantasiastische avonturen met Imaginaria, de Koningin van de Verbeelding, bewaker van boeken en creativiteit, en haar

muizenissige *Magische Bibliotheek.*

Ik had er al een tijdje niet meer aan gedacht. Wie weet hoe het met haar ging, en met Sofina en Fred, en alle andere vrienden uit Fantasia...

O, wat zou ik hen graag weer eens *terugzien!*

VEERTJES VAN EEN DWERGUÏL?

Ik trok mijn jasje aan, en volledig in gedachten verzonken liep ik naar de deur. Boem!

Ik had mijn poot tegen een **BOEK** gestoten, dat daar open op de grond lag.

'AU!' riep ik. En toen: 'Wat vreemd! Dat heb ik hier niet laten liggen. Volgens mij was ik een heel ander boek aan het lezen gisteravond!'

Ik pakte het op en bekeek het eens beter. 'Hè? Wat toevallig! Dit is het boek dat ik schreef over mijn avonturen met

Imaginaría!

Terwijl ik door het boek bladerde, dook er tussen de pagina's een veertje op. Hoe was dat daar nu terechtgekomen?

Een gevoel van weemoed overviel me toen ik een paar **pagina's** herlas.

WAT JE MOET WETEN

over mijn

FANTASIASTISCHE AVONTUUR

Alles begon op de dag dat ik, Geronimo Stilton, de uitgever van De Wakkere Muis, terecht kwam in een **MAGISCHE BIBLIOTHEEK** op het **DUIZEND VERHALEN PLEIN** in Rokford. Een

spreekjesachtige plek! Daar leerde ik Imaginaria kennen, maar ook haar twee raadslieden Fred en Sofina, en haar vriendinnen, de drieëndertig dwerguiltjes.

Volgens Imaginaria was ik de **HELD DER HELDEN** die zij zocht! Die had ze dringend nodig omdat ze in de knoei zat. En hoe!

EEN MAGISCHE PLEK MET ALLE BOEKEN
DIE JE JE MAAR KAN BEDENKEN:
GESCHREVEN, NOG TE SCHRIJVEN, EN
ZELFS BOEKEN DIE NOOIT GESCHREVEN
ZULLEN WORDEN...

Imaginaria

Fred

De dwerguiltjes

Sofina

Kanavar, een boosaardige en mysterieuze tovenaars, had haar met een loden straal verwond, en langzaam veranderde ze in een standbeeld van lood. Alleen ik kon haar redden door het schrijven van een fantasievol **FANTASLASTISCH VERHAAL!**

Gelukkig slaagde ik daarin, mede dankzij een heleboel fantasiastische vrienden. Naarmate het verhaal vorderde, trok het loodgrijs, dat bezitgenomen had van Imaginaria, weg. Kanavar werd slachtoffer van zijn eigen vloek en werd zelf een standbeeld. Het staat nog altijd op het **DUIZEND VERHALEN PLEIN!** En ik, ik kreeg drie geschenken: een schitterende gouden **FANTASLASTISCHE PEN** (mijn eigen pen die magisch aangepast werd), een **FANTASLASTISCH PORTRET** van mezelf en een magische gouden bibliotheekkaart.

VEERTJES VAN EEN DWERGUÏL?

Het was een muizenissig avontuur geweest, waarin ik zelfs tot **FANTASIASTISCHE HELD** was uitgeroepen...

Ik glimlachte, maar het was een wat weifelende glimlach. Wat was er aan de poot? Eerst de veren, toen het boek op de grond waar ik bijna over struikelde... Was het misschien Imaginaria die mijn aandacht probeerde te trekken?

Opeens sloegen de bladzijden van het boek vanzelf om! **PIEP**, wat was dit?

De bladzijden vielen stil en ik maakte een sprongetje van schrik. De pagina's waren... **LEEG!**

Het was alsof de inkt in het niets

was opgelost! Ik keek nog eens goed, en ja hoor, van pagina 57 tot pagina 60 was alle tekst

verdwenen!

VEERTJES VAN EEN DWERGUÏL?

‘Hoe kan dat?’ vroeg ik me hardop af.

Ik keek om me heen, op zoek naar mijn hond Spaghetti. Soms helpt het als ik hem *aaï* terwijl ik nadenk, alsof alles dan helder wordt.

Maar ik was een beetje dom. ‘Wat stom!’ zei ik en sloeg mezelf voor de kop. Hij logeerde bij tante Lilly op de boerderij. Nu moest ik zonder hem achter het *geheim* van de lege pagina’s komen.

‘Misschien is het wel een misdruk. Ook al zijn de lege pagina’s me niet eerder opgevallen...’

Omdat ik zo snel geen oplossing voor het raadsel vond, besloot ik naar kantoor te gaan. ‘Het wordt al laat, ik moet gaan. Ik zal me er vanavond nog eens over buigen.’

Maar op de een of andere manier, voelde ik me steeds *onrustiger* worden... Daarom liep ik naar mijn studeerkamer, opende de bovenste la van mijn bureau en *keek* of de gouden bibliotheekkaart, die

VEERTJES VAN EEN DWERGUÏL?

ik overgehouden had aan mijn laatste fantasiastische avontuur, er nog lag. Ja, die lag er nog.

‘Hm, je beeldt het je vast gewoon in’, zei ik tegen mezelf. ‘Als er iets gebeurd zou zijn met Imaginaria of de *Magische Bibliotheek*, dan wist je dat heus wel...’

Voor de zekerheid stak ik de gouden kaart in mijn zak. Je wist tenslotte maar nooit.

Onderweg naar kantoor bleef ik om me heen kijken, op zoek naar een of ander teken. Misschien een aardmannetje tussen de takken van een boom in het park... Of de witte strepen van een heksenvlucht door de lucht... Of de ramen van een gebouw die veranderden in ogen...

MAAR ER WAS NIETS, HELEMAAL NIETS! Rokford leek gewoon op... Rokford.

Toen ik eindelijk bij het gebouw van Uitgeefgroep Stilton aankwam, begroette ik iedereen zoals ik

VEERTJES VAN EEN DWERGUÏL?

gewoonlijk doe en stortte me daarna op mijn werk.

Maar toen ik achter mijn bureau ging zitten, viel mijn blik op mijn portret.

Ik werd lijkbleek!

Zoals je misschien nog wel weet heb ik dat portret, het **FANTASIASTISCHE PORTRET**, gekregen van Imaginaria. Ik kreeg het van haar als dank voor mijn hulp. Het was een portret van mij: trots en zelfverzekerd, een echte held!

Je vraagt je nu vast af: ja en? Dat zal ik je vertellen, er was iets aan de poot met het portret!

'Piep!' piepte ik. 'Ik keek net nog trots en zelfverzekerd in dat portret en nu niet meer! Ik kijk zelfs **verdrietig**. Hoe kan de uitdrukking op mijn snuit veranderd zijn?'

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

Hardop begon ik na te denken. ‘Gi-ga-geitenkaas, eerst de veren, toen het boek van Imaginaria met de lege bladzijden... en dan nu ook nog het Fantasiastische Portret waarvan de glimlach verdwenen is: niemand kan mij nog vertellen dat hier niet iets **VREEMDS** aan de poot is!’

Kon het portret mij iets vertellen? Al die vreemde toevalligheden moesten toch iets betekenen?

Wie zat hierachter?

Was het die **verschrikkelijke tovenaars** die je snorharen liet trillen van angst, dat boos-

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

aardige type? Ja, het moest Kanavar zijn!

Ik bedacht dat ik ook mijn *Fantasiastische Pen* even kon controleren. Ik zocht hem overal, in de lades, het pennenbakje, op mijn bureau...

Terwijl ik naar mijn eigen portret keek, riep ik: 'Pff, onvindbaar. Waarom ben je dan ook zo chaotisch?!'

'O, o, neef, ben je wel goed **snik?** Je praat tegen een portret!'

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

Verschrikt draaide ik me om, het was mijn neef Klem. Met het **schaamrood** op mijn kaken, mompelde ik: ‘Eh... tja... het zit zo... dat helpt me mijn gedachten te ordenen. Weet je, ik maak me een beetje **ZORGEN**, een beetje heel erg eigenlijk, en...’ Klem gaf me een klap op mijn schouder. ‘Zorgen? Goed zo! Ik ook!’

‘Wat? Waarom? Vertel!’

Maar hij had het over iets anders. ‘Ik ben voor mezelf begonnen, als **TEMMER AAN HUIS VAN REBELSE HUISHOUDELIJKE APPARATEN** en nu heb ik klanten nodig!’

Ik was even de weg kwijt. ‘Waar heb je het over?’

‘Doet de wasmachine niet wat jij wilt? Gaat de computer uit voor je je werk op kon slaan? Lijkt het alsof het kopieerapparaat voor zichzelf begonnen is? Maak je niet **DRUK!** Klem is er in een ruk!’

Terwijl hij verder ratelde, zag ik allemaal veertjes naar binnen dwarrelen. Ik wees ernaar. ‘Weet je, ik

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

heb iets dringends te doen, die veertjes...'

Klem keek me argwanend aan. *Veertjes?* Probeer je nu een smoes te bedenken? Wil je me niet helpen met een beetje promotie via Uitgeefgroep Stilton?'

Ik wilde maar één ding weten:

'ZIE JE DIE VEREN DAN NIET?' ?

Ongeduldig antwoordde Klem: 'Nee! En probeer de volgende keer een betere smoes te bedenken om van me af te komen!' Daarna verliet hij boos mijn kantoor.

Natuurlijk wilde ik hem wel helpen! Ik rende achter hem aan om hem dat te vertellen.

Achter mij, ondertussen, rommelden de veertjes tussen de papieren op mijn bureau, waardoor de

** Fantasiastische *
* Pen **

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

tevoorschijn kwam. Maar dat zag ik niet; ik was de deur van mijn kantoor al uit. Bijna had ik Klem ingehaald, toen de *veertjes* mij inhaalden en me naar de uitgang *dudden*. Dit alles gebeurde voor de ogen van mijn stomverbaasde collega's.

Snel stuurde ik Klem een appje. 'Natuurlijk help ik je!

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

Maar eerst moet ik een paar **dingetjes** doen...'

Inmiddels liep ik richting het centrum. Niet dat ik een keus had, ik werd nog altijd voortgeduwd

door de veertjes! Het waren
zonder twijfel de veertjes van
de dwerguiltjes! Maar waar waren de uiltjes zelf
gebleven? Wat was er gebeurd? Wat moest ik doen?
Ik had geen idee waar ik naartoe op weg was.
De veertjes trokken aan mijn staart, soms zelfs aan
mijn **SNORHAREN**, en aan mijn jasje.
Voorbijgangers keken me na of schudden meewarig
hun kop. Niemand zag de *veertjes*, alleen ik!
Plotseling vormden ze met elkaar

*een grote pijn
die naar het noorden wees.*

‘Piep!’ piepte ik. ‘Wat een sukkel! Natuurlijk, daar is
het **DUIZEND VERHALEN PLEIN!**
Ik rende, met wild kloppend hart, sneller dan de
wind. Ik was bang voor wat ik daar ging aantreffen.
Of beter gezegd... niet ging aantreffen.

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

En inderdaad, toen ik op het plein aankwam, wist ik niets anders uit te brengen dan:

'HET STANDBEELD VAN
KANAVAR... IS... WEG!'

Ik vreesde het al, nu begon ik me pas echt zorgen te maken. Het standbeeld was weg... Kanavar was weg! Dat betekende maar één ding: 'Imaginaria is in **GEVAAR!**'

AARGH!

HET DUIZEND VERHALEN PLEIN

En wij dus ook! Ik trilde. *Piep*, dat kwam vast omdat ik beseftte wat dit betekende...

Maar wacht, ik *trilde* helemaal niet! Niet zelf! Het was de gouden kaart in mijn zak.

De kaart kwam naar buiten gevlogen en begon me naar het verlaten gebouw op het plein te duwen.

Het was nog meer vervallen dan ik me herinnerde, maar ik wist maar al te goed wat het in werkelijkheid was... de *Magische Bibliotheek!*

En de kaart had gelijk: als er één plek was waar ik antwoorden kon vinden op mijn vragen, was het daar!

WAAK-PLANT

Ik liep naar de deur van het gebouw, klopte aan en... alle veertjes verstopten zich snel achter mijn rug.

WAAR WAREN ZE ZO BANG VOOR?

‘Het is vast niets...’ mompelde ik in mezelf. Ik vatte moed: ‘O, kom op, ik weet hoe ik *binnen* kan komen.’

Ik bukte om de sleutel onder de pot te pakken. ‘Piep! Waar is de pot?’

Met de **GOUDEN KAART** wapperde ik me wat koelte toe en vroeg me af: ‘En nu? Hoe kom ik nu binnen?’

Er kwam een groepje knagertjes langs en een van hen keek aarzelend eerst naar mij en toen naar de kaart, die in zijn ogen niets anders was dan... een kaart. 'Eh, meneer, dat **GEBOUW** is al heel lang verlaten, weet u dat?'

Rood als een kreeft begon ik te stotteren: 'Nee! Of, ja! Maar natuurlijk! Bedankt, erg vriendelijk.'

Terwijl ik met hem in gesprek was, voelde ik de veertjes nog steeds achter mijn rug fladderen.

Ik liep **achterwaarts** terug richting de bibliotheekmuur, zodat de knagertjes ze niet zouden zien. Ach, waarom deed ik zoveel moeite, die knagertjes konden ze waarschijnlijk toch niet zien.

'WAT EEN KNAGERFLATER!' zuchtte ik.

Terwijl de knagertjes in de verte verdwenen zocht ik de pot. 'Wie heeft de **pot** weggehaald? En de sleutel? En vooral... waarom?'

Mijn blik gleed langs de muur van het gebouw en

volgde de klimop waarmee
het overwoekerd was. Die **TAKKEN**
leken wel tralies, alsof ze moesten
voorkomen dat ik naar binnen ging...
‘Misschien als ik de klimop een beetje opzij
schuif...’ zei ik en duwde wat takken aan de
kant. Er zat een deur onder het gebladerte!
‘Dat moet een zijdeur zijn. Maar...’

ZOEFFF!
De klimop kwam tot leven!

Nog geen seconde later zat ik stevig
INGEPAKT. Dit was geen normale
klimop, dit was een waakplant!
‘Sorry, meneer de plant, ik ben lid van de
Magische Bibliotheek, ik mag hier naar
binnen! Ik kan het bewijzen. Gouden
kaart, laat je zien!’

De kaart begon een magisch licht uit te stralen over de klimop, die me stevig bleef **OMHELZEN**.

Plotseling lieten de takken los, maakten een soort van buiging en wurmden zich door een scheur in de deur. Ze wikkelden zich om de deurklink en openden hem langzaam.

‘Hartelijk bedankt, *meneer de plant!*’ zei ik en stapte naar binnen.

Ik borg de kaart veilig op in mijn zak. Ik

verheugde me op de

Magische Bibliotheek!

Maar eenmaal binnen

voelde ik dat er iets

niet klopte. De veertjes

wisten niet hoe snel

ze zich moesten

**KRAS en RUIK
DE GEUR VAN
BRAND!**

verstoppert, alsof er groot **gevaar** dreigde.

‘Het is dezelfde bibliotheek, maar toch is er **IETS**

VREEMDS...’ mompelde ik zachtjes, alsof ook maar iemand me kon horen.

Misschien... Kanavar?

‘Nee, dat kan helemaal niet. Kanavar is gewoon nog steeds een standbeeld. Iemand heeft hem verplaatst of zo. Er is vast een logische verklaring voor zijn verdwijning, voor dit alles...’

Snuf! Ik rook iets gekks. Er hing een **VERBRANDE** geur in de lucht, en het was abnormaal stil.

Waarom zijn ze niet druk aan het afstoffen, sorteren en neurien?
Waar zijn de dwerguiltjes?

En waar zijn Fred en Sofina?

Waarom hoor ik hen niet kabbelen, zoals altijd?

Langzaam liep ik verder de zaal in.
Zelfs de gouden kaart liet zich niet
zien. Ik zag overal stapels boeken liggen,
het was een rommeltje... en er hing een **GRIJZE**
ROOKSLUIER net onder het plafond, die de
schilderingen verborg van

*Imaginaría,
de Koningin van de Verbeelding,
Bewaker van boeken en creativiteit.*

Ik struikelde over de Zotte Zuiger van Fred, die hij
ergens in een hoek had laten staan... Vreemd! Die
zou hij nooit achterlaten, hij had veel te veel lol
in het **ZOTZUIGEN*** van de fantasiastische
personages die rondliepen in Rokford!

‘Imaginaría! Dwerguiltjes! Fred! Sofina!’ riep ik
niet al te luid.

* *Zotzuigen*: fantasiastische personages met de Zotte Zuiger uit
Rokford verwijderen en weer veilig naar Fantasia brengen.

Maar er kwam geen antwoord.

Wat kon ik doen? Ik dwaalde door de zalen, de ene na de andere, en werd overvallen door een groot gevoel van triestheid. Ik veegde met een poot over een pilaar en rilde. Er lag een dun laagje **as** over alles...

Wat was er toch aan de poot?

Opeens sloeg ik mezelf voor de kop. ‘Natuurlijk, wat een sukkel! *Imaginaria is een gedaante-verwisselaar!* Zij en de Magische Bibliotheek... zijn een en dezelfde! Op het moment dat ik door de bibliotheek loop, kan ik haar niet ook in levenden lijve ontmoeten. Misschien kan ik met haar praten door middel van haar portret in de **toren!** Zo deden we dat de vorige keer ook.’

Het duurde even voor ik me weer kon oriënteren, maar toen ik de trap naar de toren eenmaal gevonden had, liep ik snel naar boven, en verder naar boven,

en nog verder naar boven.

Ik kwam uit in de achthoekige kamer en rende naar de wand waar het schilderij hing. Maar in de **LIJST** zat alleen een wit doek.

‘Hm... hoe praat ik nu met Imaginaria?’ vroeg ik me hardop af.

Ik wilde dolgraag haar *stem* horen, maar het enige wat ik kreeg was... totale stilte.

Ik hoorde het **GERITSEL** van veertjes achter me.

Ik draaide me om en vroeg: ‘Is het niet makkelijker als ik gewoon met een van de dwerguiltjes praat?’

Maar een van de veertjes landde op mijn snuit om hem te snoeren. Het voelde alsof de veertjes niet blij waren... eerder *bedrukt...*

Ik vroeg, fluisterend nu: ‘Kunnen jullie me naar Imaginaria brengen?’

De veertjes verborgen zich achter de lijst waarin haar portret had gezeten.